

Sygn. akt II Ka 61/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk SSO Teresa Zawisłak
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 r.

sprawy **A. S. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 5 grudnia 2013 r. sygn. akt II K 345/12

uchyla wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Węgrowie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 61/14

UZASADNIENIE

A. S. (1) został oskarżony o to, że w dniu 1 marca 2012 r. w lesie w S., gm. S., w pow. (...), w woj. (...) zabrał w celu przywłaszczenia sześć metrów sześciennych drzewa sosnowego-wałków użytkowych łącznej wartości 1 tysiąca 500 złotych na szkodę Nadleśnictwa w Ł.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt II K 345/12, Sąd Rejonowy w Węgrowie:

I. oskarżonego A. S. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Węgrowie, zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego. Przedstawionemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 410 i art. 424 § 1 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na dokonaniu błędnej, całkowicie dowolnej oceny materiału dowodowego, niewyjaśnieniu wszystkich okoliczności sprawy oraz rozstrzygnięciu wątpliwości na korzyść oskarżonego

w sytuacji, gdy nie podjęto wszystkich działań zmierzających do ich usunięcia, co spowodowało uniewinnienie A. S. (1) od dokonania zarzucanego mu czynu.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Węgrowie.

Na rozprawie odwoławczej prokurator poparł wniesioną apelację, zaś oskarżony i jego obrońca wnieśli o jej nieuwzględnienie i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zdecydowanej większości argumentów skarżącego nie można odmówić słuszności, co sprawiło, że wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Węgrowie do ponownego rozpoznania zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, że prawidłowe wyrokowanie jest możliwe tylko wówczas, gdy zostaną podczas postępowania wyjaśnione istotne dla orzekania okoliczności. To tylko umożliwi ocenę dowodów zgodną z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. W przypadku niedochowania pierwszego z warunków, oceny dowodów nie mogą zostać uznane za właściwe - są bowiem obarczone tzw. błędem braku. Tym samym i ustalenia faktyczne nie mogą zostać uznane za prawidłowe.

W ocenie Sądu Okręgowego właśnie w kategoriach wzmiankowanego błędu braku oceniać należało podniesiony przez apelującego fakt zaniechania przez Sąd

I instancji zbadania odległości dzielącej nieruchomość, stanowiącą miejsce składowania drzewa dostarczonego przez A. S. (2) i będący własnością wymienionego las w L. S., w którym miało dojść do wyrębu. Poczynienie ustaleń w tym zakresie pozwoliłoby na weryfikację prawdziwości wysuniętej

przez A. S. (1) tezy o początkowym, uzasadnionym odległością przechowaniu drzewa stanowiącego własność dalej zamieszkałego A. S. (2). Osiągnięta w ten sposób, miarodajna, ocena prawdopodobności oskarżonego w tej kwestii pozwoliłaby na nie pozbawione podstaw wnioskowanie w przedmiocie stanu jego wiedzy co do prawdziwych przyczyn zaprezentowanej prośby A. S. (2). Na marginesie zaznaczyć trzeba, że zasady logicznego rozumowania nie pozwalają na zaakceptowanie późniejszych twierdzeń A. S. (1)

o natychmiastowym zakupie przedmiotowego drzewa- przyjęcie rozwiązania przeciwnego pozbawiałoby racjonalnych podstaw wypowiedź wymienionego o początkowym przechowaniu z grzeczności.

Wobec ustalenia, że drzewo które znalazło się na nieruchomości A. S. (1) nie pochodziło z lasu A. S. (2) niezbędne było również zbadanie odległości pomiędzy wzmiankowaną nieruchomością, a miejscami, w których doszło do ujawnionych przypadków kradzieży leśnej. Analogicznych ustaleń należało dokonać również w odniesieniu do położenia nieruchomości wykorzystywanych przez A. S. (2) celem składowania drewna.

Twierdzenie oskarżonego o sukcesywnym dostarczaniu drzewa przez wskazanego wyżej świadka już od listopada 2011 r. oraz wątpliwości tego ostatniego, mówiącego nawet o lutym 2012 r., czyniły nadto nieodzownym ustalenie w Nadleśnictwie L., czy we wskazanym przedziale czasowym odnotowywano drobne kradzieże nie tylko w Leśnictwie Z., ale również w pobliskich Leśnictwach.

Powyższe uwagi sprawiły, że trafne były również wywody skarżącego

w zakresie naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego przez jej przedwczesne wykorzystanie. Podkreślić wypada, że unormowania art. 5 § 2 k.p.k. nie można w żadnej mierze stosować jako swoistego uproszczonego traktowania wątpliwości, tak jak to uczynił w tej sprawie Sąd I instancji, rezygnując z wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (podobnie: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2010 r., WA 4/2010, LexPolonica nr 2778104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2011 r., V KK 281/2010, LexPolonica nr 2473571).

Sąd Odwoławczy podzielił również zapatrywanie oskarżyciela publicznego co do naruszenia przez Sąd Rejonowy zasad logiki i doświadczenia życiowego, również znamionującego obrazę art. 7 k.p.k.

Jak trafnie zaznaczył odwołujący się, przy ocenie wyjaśnień A. S. (1), służącej m.in. ustaleniu stanu jego wiedzy w przedmiocie wzmiankowanego drzewa, pominięto podkreślane przez niego fakty niskiej ceny nabycia, usilnych nalegań A. S. (2) i braku przekazania niezbędnych dokumentów. Nie ulega przy tym wątpliwości, że oskarżony, jako osoba już uprzednio pozyskująca drewno, musiał mieć świadomość znaczenia wskazanych okoliczności, zwłaszcza decydując się na jego przewóz drogą leśną. W tym kontekście nie sposób również przyjąć, jak uczynił to Sąd I instancji, że A. S. (1) mógł nie wiedzieć, co w rzeczywistości oznacza cechówka „LP” zamieszczona na przewożonym przez niego drewnie.

W przekonaniu Sądu Okręgowego na aprobatę zasługiwał również, wyrażony przez skarżącego w zawołowanej formie, pogląd o niewłaściwej ocenie ewolucji treści depozycji A. S. (2) i A. S. (1). W ślad za skarżącym, podkreślić trzeba, że informacje przekazywane przez wymienionych ulegały zmianom nawet w odniesieniu do kwestii podstawowych, odnoszących się chociażby do samego faktu zbycia drzewa. Dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego Sąd Rejonowy powinien nadto wziąć pod uwagę ewentualność wystąpienia sygnalizowanego przez oskarżyciela publicznego początkowego zmieszania A. S. (1) i zupełnego pomijania przez niego roli A. S. (2). W tym zakresie może być pomocnym przeprowadzenie konfrontacji oskarżonego i świadka S. M..

Za chybiony uznać należało zarzut dowolnego przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że sprzeczności w kwestii czasu transakcji pomiędzy oskarżonym, a A. S. (2) stanowią rezultat pomyłki świadka. Sąd I instancji sprecyzował jedynie, że ostatni z wymienionych, mówiąc o sprzedaży w grudniu 2012 r. (k. 105v) musiał mieć na myśli grudzień roku poprzedniego, skoro do zatrzymania drewna doszło w marcu 2012 r.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. Wymieniony przepis nie nakłada na sąd orzekający bezwzględnie obowiązku przywoływania w uzasadnieniu orzeczenia wszystkich bez wyjątku dowodów, co apelujący zdaje się wiązać z treścią art. 410 k.p.k. Sąd mając na uwadze całokształt przeprowadzonych dowodów, zgodnie z zasadą swobodnej ich oceny, ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, gdy ich treści są zbieżne.

W przypadku natomiast, gdy treści dowodów są wzajemnie sprzeczne, powinnością sądu jest wskazanie dowodów, na których się oparł oraz podanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 2011 r., III KK 444/10, LEX nr 955025). W przedmiotowej sprawie nie pominięto żadnego z dowodów wykazujących wzajemną sprzeczność. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku w sposób wystarczający odzwierciedlają tok rozumowania Sądu I instancji. Oceny tej zmienić nie może sama ocena prawidłowości wskazanego rozumowania.

Suma powyższych uchybień jest tego rodzaju, iż z całą pewnością można stwierdzić, iż mogły mieć one wpływ na treść orzeczenia. Czynności niezbędne

do wykonania dotyczą istoty sprawy, a Sądowi Odwoławczemu postępowania w tym zakresie prowadzić nie wolno (art. 452 § 1 k.p.k.), nadto wymagają one przeprowadzenia przewodu sądowego z znacznej części. W związku z tym orzeczenie zaskarżone należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Należy z całą mocą podkreślić, że orzeczenie takiej treści nie przesądza w żadnej mierze o sposobie rozstrzygnięcia tej sprawy po jej ponownym rozpoznaniu i nie może zostać odebrane inaczej niż jedynie jako zalecenie ponownego jej rozpoznania bez uchybień opisanych wyżej.

Z powyższych powodów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.